

**AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK**

**Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op het hoger beroep van:**

appellant,

**tegen de uitspraak in zaak no. AWB 06/6601 van de rechtbank
's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Arnhem, van 8 februari 2007 in het
geding tussen:**

appellant

en

de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie.

1. Procesverloop

Bij besluit van 13 mei 2005 heeft de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie (hierna: de minister) een aanvraag van appellant om hem een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd te verlenen afgewezen.

Bij besluit van 9 januari 2006 heeft de minister het daartegen door appellant gemaakte bezwaar ongegrond verklaard. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 8 februari 2007, verzonden op 16 februari 2007, heeft de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Arnhem, (hierna: de rechtbank) het daartegen door appellant ingestelde beroep ongegrond verklaard. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft appellant bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 9 maart 2007, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

Bij brief van 26 maart 2007 heeft de Staatssecretaris van Justitie een reactie ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. In grief 1 klaagt appellant dat de rechtbank, door te overwegen dat de periode waarin hij legale arbeid heeft verricht als bedoeld in artikel 6, eerste lid, van besluit nr. 1/80 van de Associatieraad EEG-Turkije van 19 september 1998 betreffende de ontwikkeling van de Associatie (hierna: besluit nr. 1/80), begint op 6 maart 2002 en eindigt op 4 juni 2003, heeft miskend dat hij van 9 april 2001 tot en met 9 april 2002, op grond van een tewerkstellingsvergunning en met toestemming van het Ministerie van Verkeer en Waterstaat, op de voet van voormelde bepaling legale arbeid heeft verricht als internationaal chauffeur bij A.B.T. Internationaal Transport B.V. (hierna: A.B.T.), nu volgens paragraaf B11/2.4.1 (kennelijk bedoeld: B11/3.3.1) van de Vreemdelingencirculaire 2000 (hierna: de Vc 2000) Turkse chauffeurs in dienst van een Nederlandse transportonderneming het eerste jaar van hun werkzaamheden niet in het bezit hoeven te zijn van een verblijfsvergunning. Voorts is – aldus appellant – na voormelde periode de duur van zijn arbeidscontract met een jaar verlengd en heeft hij gelet hierop aanspraak op voortgezet verblijf op de voet van besluit nr. 1/80. Voorts heeft de rechtbank volgens appellant miskend dat hij zijn werkzaamheden als internationaal chauffeur tot op heden bij verschillende werkgevers heeft voortgezet en hij derhalve vrije toegang heeft tot de arbeidsmarkt.

2.2. Ingevolge artikel 6, eerste lid, van besluit nr. 1/80 heeft de Turkse werknemer die tot de legale arbeidsmarkt van een Lid-Staat behoort:

- na een jaar legale arbeid in die Lid-Staat recht op verlenging van zijn arbeidsvergunning bij dezelfde werkgever, indien deze werkgelegenheid heeft;

- na drie jaar legale arbeid en onder voorbehoud van de aan de werknemers uit de Lid-Staten van de Gemeenschap te verlenen voorrang, in die Lid-Staat het recht om in hetzelfde beroep bij een werkgever van zijn keuze te reageren op een ander arbeidsaanbod, gedaan onder normale voorwaarden en geregistreerd bij de arbeidsbureaus in die Lid-Staat;
- na vier jaar legale arbeid in die Lid-Staat vrije toegang tot iedere arbeid in loondienst naar zijn keuze.

Ingevolge het derde lid wordt de wijze van toepassing van de leden 1 en 2 geregeld in de nationale voorschriften.

2.3. Volgens paragraaf B11/3.3.1 van de Vc 2000, ten tijde van belang, heeft een Turkse werknemer, nadat hij drie jaar onafgebroken in hetzelfde beroep bij dezelfde werkgever legale arbeid heeft verricht, vrije toegang tot iedere arbeid van zijn keuze en is derhalve het bepaalde in artikel 6, eerste lid, derde streepje, van besluit nr. 1/80 reeds na drie jaar legale arbeid van toepassing.

2.4. Volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen (hierna: het Hof; arresten van 20 september 1990, Sevince, C-192/89, RV 1990, 91; 16 december 1992, Kus, C-237/91, RV 1992, 95; en 6 juni 1995, Bozkurt, C-434/93, RV 1995, 91) veronderstelt het legale karakter van de arbeid in de zin van die bepaling een stabiele en niet-voorlopige situatie op de arbeidsmarkt van de desbetreffende Lid-Staat en uit dien hoofde het bestaan van een niet-omstreden verblijfsrecht.

In de regel kan een Turkse migrerende werknemer aan artikel 6, eerste lid, derde streepje, van besluit nr. 1/80 geen rechten ontlenen op grond van het enkele feit dat hij gedurende meer dan vier jaar legaal in de lidstaat van ontvangst heeft gewerkt, indien hij in de eerste fase niet gedurende meer dan een jaar voor eenzelfde werkgever heeft gewerkt en in de tweede fase verder nog twee jaar voor diezelfde werkgever heeft gewerkt (arrest van 10 januari 2006, Sedef, C-230/03, JV 2006/91). Voorts moet artikel 6, eerste lid, eerste streepje, van besluit nr. 1/80 volgens het Hof aldus worden uitgelegd dat een Turkse werknemer zich alleen kan beroepen op de rechten die deze bepaling hem verleent, wanneer zijn arbeid in loondienst bij een tweede werkgever in overeenstemming is met de wettelijke en bestuursrechtelijke voorschriften van de gastlidstaat ter zake van binnenkomst op zijn grondgebied en inzake arbeid. Het is aan de nationale rechter om de vaststellingen te doen die nodig zijn om uit te maken of dit het geval is bij een Turkse werknemer die van werkgever is veranderd vóór het einde van de in artikel 6, eerste lid, tweede streepje, van besluit nr. 1/80 genoemde periode van drie jaar (arrest van 26 oktober 2006, Güzeli, C-4/05, JV 2007/1).

2.4.1. Zelfs indien appellant wordt gevolgd in zijn stelling dat hij van 9 april 2001 tot 9 april 2002 legale arbeid heeft verricht, als bedoeld in artikel 6, eerste lid, eerste streepje, van besluit nr. 1/80, de duur van zijn arbeidscontract bij A.B.T. vervolgens met een jaar is verlengd en hij tot op heden zijn werkzaamheden bij verschillende werkgevers heeft voortgezet, brengt dit, gelet op deze jurisprudentie van het Hof, niet met zich dat de

gevraagde vergunning dient te worden verleend. Niet in geschil is immers dat appellant vóór het einde van de in artikel 6, eerste lid, tweede streepje, van besluit nr. 1/80 genoemde periode van drie jaar verscheidene malen van werkgever is veranderd. Uit de stukken blijkt niet dat appellant gedurende de periode 4 juni 2003 tot en met 9 april 2004, op welke datum vorenbedoelde periode van drie jaar is geëindigd, zijn werkzaamheden in overeenstemming met de ter zake geldende wettelijke en bestuursrechtelijke voorschriften heeft verricht op grond van een tewerkstellingsvergunning. Evenmin is uit de stukken gebleken dat nadien voor de door appellant te verrichten werkzaamheden een tewerkstellingsvergunning is aangevraagd en verleend. Gelet hierop is geen sprake van drie jaar legale arbeid, als bedoeld in artikel 6, eerste lid, van besluit nr. 1/80, en is van een vrije toegang tot de arbeidsmarkt en daarmee van aanspraak op een verblijfsrecht, als door appellant betoogd, geen sprake.

Grief-1 faalt.

2.4.2. Voor zover appellant in grief 2 betoogt dat hij aan artikel 6 van besluit nr. 1/80 een rechtstreeks werkend recht op voortgezet verblijf kan ontlenen en hem daarom het ontbreken van een tewerkstellingsvergunning niet kan worden tegengeworpen, faalt deze grief, gelet op hetgeen in 2.4.1. is overwogen, evenzeer.

2.5. In grief 3 klaagt appellant dat de rechtbank ten onrechte heeft overwogen dat de minister op de voet van artikel 7:3, aanhef en onder b, van de Algemene wet bestuursrecht (hierna: de Awb) van het horen van appellant in bezwaar heeft mogen afzien en dat zijn beroep op artikel 3, tweede lid, van het Europees Vestigingsverdrag (hierna: het EVV) faalt, omdat hij geen twee jaar rechtmatig verblijf heeft gehad. Volgens appellant heeft de rechtbank door aldus te overwegen, miskend dat het bezwaar niet kennelijk ongegrond is en zijn rechtmatig verblijf rechtstreeks uit besluit nr. 1/80 voortvloeit.

2.6. Ingevolge artikel 3, tweede lid, van het EVV wordt een onderdaan van een verdragsluitende partij, die langer dan de twee voorafgaande jaren rechtmatig op het grondgebied van enige andere partij heeft gewoond, niet verwijderd zonder dat hem eerst wordt toegestaan tegen deze verwijdering gronden aan te voeren alsmede zich te wenden tot en zich te dien einde te doen vertegenwoordigen bij een bevoegde autoriteit of een of meer speciaal door de bevoegde autoriteit aangewezen personen.

Volgens paragraaf B11/4.2.1 van de Vc 2000, voor zover van belang, moet de onderdaan van een partij bij het EVV, die langer dan twee voorafgaande jaren rechtmatig op het grondgebied van Nederland heeft gewoond, worden gehoord wanneer de minister overweegt het tegen de afwijzing van de aanvraag tot verlenging van de geldigheidsduur van de verblijfsvergunning voor bepaalde tijd gemaakte bezwaar ongegrond te verklaren. Onder 'rechtmatig op het grondgebied wonen' wordt verstaan het hoofdverblijf in Nederland hebben tijdens een rechtmatig verblijf als bedoeld in artikel 8, aanhef en onder a tot en met e, of onder l, van de Vw 2000, aldus paragraaf B11/4.2.3 van de Vc 2000, ten tijde van belang.

Ingevolge artikel 8, aanhef en onder l, van de

Vreemdelingenwet 2000 (hierna: de Vw 2000) heeft een vreemdeling rechtmatig verblijf indien hij verblijfsrecht ontleent aan het besluit nr. 1/80.

2.7. Zoals de Afdeling eerder heeft overwogen (uitspraak van 31 oktober 2003 in zaak no. 200305039/1, JV 2003/562), vormt het horen een essentieel onderdeel van de bezwaarschriftenprocedure en kan daarvan slechts met toepassing van artikel 7:3, aanhef en onder b, van de Awb worden afgezien, indien er, naar objectieve maatstaven bezien, op voorhand redelijkerwijs geen twijfel over mogelijk is dat de bezwaren niet kunnen leiden tot een andersluidend besluit. Appellant heeft in bezwaar betoogd dat hij, gelet op artikel 6, eerste lid, van besluit nr. 1/80, aanspraak heeft op verlening van de gevraagde verblijfsvergunning. In hetgeen ter onderbouwing van dat betoog is aangevoerd, heeft de minister terecht geen grond gevonden om niet op de voet van artikel 7:3, aanhef en onder b, van de Awb van het horen af te zien. Het beroep van appellant op artikel 3, tweede lid, van het EVV leidt evenmin tot het oordeel dat appellant naar aanleiding van het door hem gemaakte bezwaar door de minister had moeten worden gehoord. Appellant miskent dat hij, voorafgaande aan het nemen van het bij de rechtbank bestreden besluit van 9 januari 2006, geen twee jaar rechtmatig verblijf heeft gehad, als bedoeld in artikel 8, aanhef en onder l, van de Vw 2000.

Grief 3 faalt.

2.8. Het hoger beroep is kennelijk ongegrond. De aangevallen uitspraak dient, zij het met verbetering van gronden waarop deze rust, te worden bevestigd.

2.9. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

bevestigt de aangevallen uitspraak.

Aldus vastgesteld door mr. T.M.A. Claessens, Voorzitter, en mr. D. Roemers en mr. P.B.M.J. van der Beek-Gillesen, Leden, in tegenwoordigheid van mr. M.J.C. Beerse, ambtenaar van Staat.

w.g. Claessens
Voorzitter

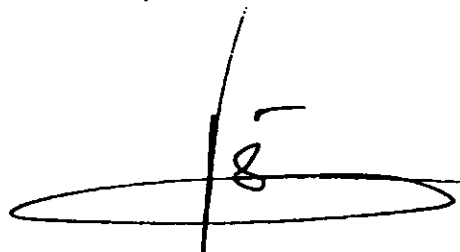
w.g. Beerse
ambtenaar van Staat

Uitgesproken in het openbaar op 16 augustus 2007

382-491.

Verzonden: 16 augustus 2007

Voor eensluidend afschrift,
de Secretaris van de Raad van State,
voor deze,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'V' and 'S' intertwined, with a horizontal line across the middle.

mr. H.H.C. Visser,
directeur Bestuursrechtspraak

Uitspraak

RECHTBANK 'S-GRAVENHAGE

Vreemdelingenkamer

Nevenzittingsplaats Arnhem

Registratienummer: AWB 06/6601

Datum uitspraak: 8 februari 2007

Uitspraak

Ingevolge artikel 8:70 van de Algemene wet bestuursrecht (Awb) in samenhang met artikel 71 van de Vreemdelingenwet 2000 (Vw 2000)

inzake

geboren op
v-nummer
van Turkse nationaliteit,
eiser,
gemachtigde mr. F. Kiliç,

tegen

de Minister van Vreemdelingenzaken en Integratie,
Immigratie- en Naturalisatiedienst,
verweerder.

Het procesverloop

Op 16 november 2004 heeft eiser een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd onder de beperking 'het verrichten van arbeid in loondienst' aangevraagd. Bij besluit van 13 mei 2005 heeft verweerder de aanvraag van eiser afgewezen.

Daartegen heeft eiser op 7 juni 2005 bezwaar gemaakt.

Bij besluit van 9 januari 2006 heeft verweerder het bezwaar ongegrond verklaard.

Op 3 februari 2006 heeft eiser beroep ingesteld tegen dit besluit.

Verweerder heeft de op de zaak betrekking hebbende stukken overgelegd en een verweerschrift ingediend.

De openbare behandeling van het beroep heeft plaatsgevonden ter zitting van 7 september 2007. Eiser is verschenen bij gemachtigde. Verweerder heeft zich doen

vertegenwoordigen door mr. D.A.C.M. van der Heijden. Het onderzoek is ter zitting geschorst. Blijkens een schrijven van eiser van 11 oktober 2006 en een schrijven van verweerder van 8 november 2006 hebben partijen de in artikel 8:64, vijfde lid, van de Awb bedoelde toestemming gegeven om het onderzoek zonder nadere zitting het onderzoek te sluiten. Vervolgens heeft de rechtbank het onderzoek gesloten.

De beoordeling

1. Ingevolge artikel 8:1, eerste lid, gelezen in samenhang met artikel 8:69 van de Awb, dient de rechtbank het bestreden besluit — de motivering waarop dit besluit berust daaronder begrepen — te toetsen aan de hand van de tegen dat besluit aangevoerde beroepsgronden.

2. Verweerder heeft de aanvraag afgewezen en heeft daaraan het volgende, kort samengevat, ten grondslag gelegd. Eiser heeft niet de vereiste tewerkstellingsvergunning aangevraagd of gekregen. Voorts is gebleken dat eiser ontslag heeft genomen. Gelet hierop voldoet eiser niet aan de beperking voor de verblijfsvergunning. Eisers beroep op het Associatieovereenkomst EG en Turkije, besluit 1/80 (hierna: het Associatiebesluit) slaagt evenmin. Immers, eiser is niet vrij tot de Nederlandse arbeidsmarkt toegelaten en niet is gebleken dat eiser na één jaar legale arbeid nog één jaar werkgelegenheid heeft gehad bij dezelfde werkgever. Ook overigens voldoet eiser niet aan de beperkingen.

3. Hiermee kan eiser zich niet verenigen en daartoe wordt het volgende, kort samengevat, aangevoerd. Eiser is ten onrechte niet gehoord in bezwaar. Dit klemmt temeer nu er onduidelijkheden zijn over het arbeidsverleden van eiser. Eiser ontleent rechten aan het Europees Vestigingsverdrag en aan het Associatiebesluit. Immers, eiser is sinds 2001 nog immer in de dezelfde functie werkzaam, weliswaar met korte tussenpozen van afwezigheid.

4. De rechtbank overweegt als volgt.

5. Naar aanleiding van het beroep op het Europees Vestigingsverdrag overweegt de rechtbank als volgt. Gezien de gronden van beroep doet eiser kennelijk een beroep op het bepaalde in artikel 3, tweede lid, van dat Vestigingsverdrag. Één van de voorwaarden gesteld in dat artikel is dat de vreemdeling twee jaar rechtmatig verblijf moet hebben gehad. Reeds gelet hierop kan het beroep van eiser op dat artikel niet tot het gewenste resultaat leiden. Vaststaat immers dat eiser slechts van 6 maart 2002 tot 4 juni 2003 rechtmatig verblijf heeft gehad.

6. Tevens heeft eiser een beroep gedaan op het Associatiebesluit. De rechtbank overweegt dat ingevolge artikel 6, eerste lid, van het Associatiebesluit de Turkse werknemer die tot de legale arbeidsmarkt van een lidstaat behoort, heeft, behoudens het bepaalde in artikel 7 betreffende de vrije toegang tot arbeid van de gezinsleden,

- na een jaar legale arbeid in die lidstaat recht op verlenging van zijn arbeidsvergunning bij dezelfde werkgever indien deze werkgelegenheid heeft;
- na drie jaar legale arbeid en onder voorbehoud van de aan de werknemers uit de lidstaten van de Gemeenschap te verlenen voorrang, in die lidstaat het recht om in hetzelfde beroep bij een werkgever van zijn keuze te reageren op een ander arbeidsaanbod, gedaan onder normale voorwaarden en geregistreerd bij de arbeidsbureaus van die lidstaat;
- na vier jaar legale arbeid in die lidstaat vrije toegang tot iedere arbeid in loondienst zijner keuze.

Met het Wijzigingsbesluit Vreemdelingencirculaire 2005/43 heeft verweerder zijn beleid inzake het Associatiebesluit, gewijzigd. Verweerder past van artikel 6 van het Associatiebesluit reeds toe indien de Turkse medewerker drie jaar onafgebroken legale arbeid in hetzelfde beroep bij dezelfde werkgever heeft verricht.

7. De rechtbank overweegt dat volgens jurisprudentie van het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen het legale karakter van de arbeid een stabiele en niet voorlopige situatie op de arbeidsmarkt vooronderstelt en, daarmee, het bestaan van een niet omstreden verblijfsrecht (zie onder meer de uitspraak het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen van 26 november 1998 in de zaak: *JV 1999/1*). Naar het oordeel van de rechtbank begint derhalve de periode waarin eiser legale arbeid in de zin van het Associatiebesluit heeft verricht pas op 6 maart 2002 aangezien hij vanaf die datum in het bezit was van een verblijfsvergunning. Deze periode eindigt in het geval van eiser op 4 juni 2003 aangezien hij vanaf die datum geen onomstreden verblijfsrecht meer had. Nu eiser slechts (ongeveer) een jaar en drie maanden legale arbeid in de zin van het Associatiebesluit heeft verricht, voldoet hij niet aan de gestelde voorwaarden en kan zijn beroep daarop niet slagen.

8. Vervolgens overweegt de rechtbank als volgt. Ingevolge artikel 3.31 van het Vreemdelingenbesluit 2000 (hierna: Vb 2000) kan een verblijfsvergunning onder de beperking 'arbeid in loondienst' worden verleend aan de vreemdeling die in Nederland arbeid in loondienst verricht of gaat verrichten en waarvoor na toetsing aan prioriteitsgenietend aanbod op de Nederlandse arbeidsmarkt een tewerkstellingsvergunning als bedoeld in artikel 1, onder e, van de Wet arbeid vreemdelingen is afgegeven.

Niet in geschil is dat er voor eiser wel een tewerkstellingsvergunning is aangevraagd, maar deze is niet afgegeven. Reeds gelet hierop voldoet eiser niet aan de gestelde voorwaarden en heeft verweerder, naar het oordeel van de rechtbank, terecht de gevraagde verblijfsvergunning geweigerd.

9. Tot slot overweegt de rechtbank omtrent de stelling dat verweerder ten onrechte eiser niet heeft gehoord als volgt. Volgens vaste jurisprudentie van de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State (zie bijvoorbeeld de uitspraak van 12 juli 2006, LJN-nummer AY4782), vormt het horen van de bezwaarde een essentieel onderdeel van de bezwaarschriftenprocedure en mag daarvan slechts worden afgezien, indien er, naar objectieve maatstaven bezien, op voorhand redelijkerwijs geen twijfel over mogelijk is dat de bezwaren niet tot een andersluidend besluit kunnen leiden. De rechtbank is van oordeel dat mede gezien hetgeen hiervoor is overwogen verweerder heeft kunnen afzien van het horen van eiser. In de gronden van bezwaar heeft verweerder onvoldoende aanleiding hoeven zien om tot een ander oordeel te komen.

10. Derhalve is het beroep ongegrond. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

De beslissing

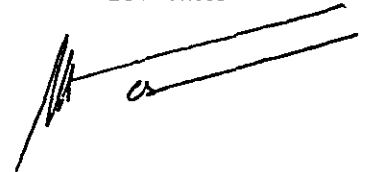
De rechtbank verklaart het beroep ongegrond.

Deze uitspraak is gedaan door mr. O.A.P. van der Roest en in het openbaar uitgesproken op 8 februari 2007 in tegenwoordigheid van mr. C. Aalders als griffier.

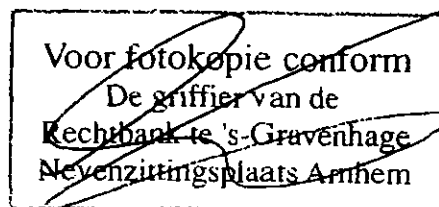
de griffier

de rechter

16 FEB. 2007

Rechtsmiddel:

Tegen deze uitspraak kunnen partijen binnen vier weken na de verzending van een afschrift hoger beroep instellen bij de Raad van State, Afdeling bestuursrechtspraak, Hoger beroep vreemdelingenzaken, Postbus 16113, 2500 BC 's-Gravenhage. Het beroepschrift dient een of meer grieven tegen de uitspraak te bevatten. Artikel 6:6 van de Awb is niet van toepassing. Een afschrift van de uitspraak dient overgelegd te worden. Meer informatie treft u aan op de website van de Raad van State (www.raadvanstate.nl).

RAAD VAN STATE
INGEKOMEN
12 MRT 2007
ZAAKNR. 200701750
AAN: VI
BEHANDELD: DD: PAR:

Per Falk Courier en per fax: 070 - 365 13 80
Raad van State
Afdeling Bestuursrechtspraak
Hoger Beroep Vreemdelingenzaken
Postbus 16113
2500 BC 'S-GRAVENHAGE

Per fax
outv:
9-3-07/

mr. I.M. Hagg
mr. F. Kiliç
mr. R.C. de Zeeuw

Westermarck 2⁴
1016 DK Amsterdam

Datum:

Uw ref:

Inzake:

9 maart 2007

AWB 06/6601

/ hoger beroep

4.5695/FK/SB

Secretariaat N. Nanne

HOGER BEROEP

Edelachtbaar College,

Namens _____ geboren op _____ en van de Turkse nationaliteit, wonende te Nederland, te dezer zake domicilie kiezende te 1016 DK Amsterdam aan de Westermarkt 2a, ten kantore van de advocaat en procureur mr. F. Kiliç, die te dezer zake door _____ voornoemd bepaaldelijk is gevolmachtigd, en als zodanig optreedt om namens _____ dit Hoger Beroep in te stellen, met het recht van substitutie, u derhalve mededelend dat ondergetekende, daartoe bepaaldelijk gevolmachtigd door Eyup Albayrak voornoemd;

Hoger Beroep instelt tegen de uitspraak d.d. 8 februari 2007, verzonden op 16 februari 2007, van de Rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Arnhem, enkelvoudige kamer voor vreemdelingenzaken, met registratienummer AWB 06 / 6601, waarbij het beroep-

schrift d.d. 3 februari 2006, welke is gericht tegen de beschikking van de Minister van Justitie d.d. 9 januari 2006, ongegrond is verklaard.

Grief I

Ten onrechte heeft de Rechtbank overwogen:

“De rechtbank overweegt dat volgens jurisprudentie van het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen, het legale karakter van de arbeid een stabiele en niet voorlopige situatie op de arbeidsmarkt vooronderstelt en, daarmee, het bestaan van een niet omstreden verblijfsrecht (zie onder meer de uitspraak -van- het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen van 26 november 1998 in de zaak JV 1999/1).

Naar het oordeel van de rechtbank begint derhalve de periode waarin eiser legale arbeid in de zin van het Associatiebesluit heeft verricht pas op 6 maart 2002 aangezien hij vanaf die datum in het bezit was van een verblijfsvergunning. Deze periode eindigt in het geval van eiser op 4 juni 2003 aangezien hij vanaf die datum geen onomstreden verblijfsrecht meer had. Nu eiser slechts (ongeveer) een jaar en drie maanden legale arbeid in de zin van het Associatiebesluit heeft verricht, voldoet hij niet aan de gestelde voorwaarden en kan zijn beroep daarop niet slagen”. (r.o. 7).

Appellant is op 9 april 2001 met toestemming van het Ministerie van Verkeer en Waterstaat en met een tewerkstellingsvergunning in dienst getreden bij A.B.T. als internationaal chauffeur. Appellant heeft zijn werkzaamheden bij A.B.T. voortgezet tot 31 augustus 2002 in het bezit van een tewerkstellingsvergunning en met toestemming van het Ministerie van Verkeer en Waterstaat. Per 1 oktober 2002 (een maand later) is appellant in dienst getreden bij _____ en wederom met een tewerkstellingsvergunning om te werken als internationaal chauffeur. Na beëindiging van zijn werkzaamheden op 11 mei 2003 bij Meko Transport is appellant in dezelfde functie blijven werken bij andere Nederlandse transportondernemingen, waaronder _____. Appellant is nog steeds werkzaam in het internationaal verkeer als chauffeur.

In hoofdstuk B.11/2.4.1 Vc 2000 is ten aanzien van Turkse chauffeurs onder meer bepaald dat zij in dienst van een Nederlandse transportonderneming, het eerste jaar van hun werkzaamheden niet in het bezit hoeven te zijn van een verblijfsvergunning. Na een jaar legale arbeid -al dan niet in het bezit van een verblijfsvergunning- vloeit het verblijfsrecht rechtstreeks voort uit Besluit 1/80. Onder legale arbeid wordt hier verstaan arbeid als chauffeur, ter zake waarvan een tewerkstellingsvergunning is verleend. Na een jaar legale arbeid wordt er niet getoets aan prioriteitsgenietend aanbod, wanneer de werknemer bij dezelfde werkgever blijft werken.

Bij de beoordeling of de Turkse werknemer recht heeft op voortgezet verblijf, wordt gecontroleerd of:

1. *De Turkse werknemer reeds een jaar onafgebroken bij dezelfde werkgever heeft gewerkt;*
2. *Dezelfde werkgever nog voor tenminste een jaar werkgelegenheid heeft;*
3. *Gedurende deze jaren hetzelfde beroep wordt uitgeoefend.*

In het arrest (20 september 1990, zaaknummer C-192 / 89, r.o. 22), is omtrent artikel 6, Besluit 1/80, bepaald dat dit een onvoorwaardelijk recht betreft:

"Aan de conclusie, dat de in de tweede vraag genoemde artikelen van de besluiten nrs. 2/76 en 1/80 rechtstreekse werking hebben, doet niet af, dat artikel 2, lid 2, van besluit nr. 2/76 en artikel 6, lid 3, van besluit nr. 1/80 bepalen, dat de wijze van toepassing van de aan Turkse werknemers toegekende rechten in nationale voorschriften wordt geregeld. Die bepalingen vormen immers slechts een nadere uitwerking van de verplichting van lid-staten om de uitvoeringsmaatregelen te treffen die in voorkomend geval voor de tenuitvoerlegging van de bepalingen noodzakelijk zijn, en zij verlenen de lid-staten niet de bevoegdheid, de toepassing van het nauwkeurig omschreven en onvoorwaardelijke recht dat de bepalingen van de besluiten van het van de Associatieraad aan Turkse werknemers toekennen, aan voorwaarden te binden of te beperken."

In het arrest (arrest 6 juni 1995, zaaknummer C-434 / 93) heeft het HvJ EG in rechtsoverweging 30 geoordeeld dat:

“de rechten die door deze bepaling worden toegekend aan Turkse werknemers die reeds tot de legale arbeidsmarkt van een lid-staat behoren, hun worden toegekend ongeacht afgifte door de bevoegde autoriteiten van administratieve documenten, die in dit verband slechts een constatering kunnen inhouden van het bestaan van die rechten, doch niet voorwaarde ervoor zijn.”

Ten onrechte heeft de rechtbank geen rekening gehouden met dit onvoorwaardelijke recht dat appellant heeft en rechtstreeks aan het Verdrag en het Besluit ontleent. De rechtbank heeft hiermee een onjuiste uitleg gegeven van de Associatieovereenkomst EG-Turkije en het besluit 1/80. Van appellant is immers genoegzaam bekend dat zijn arbeid een legaal karakter heeft, in de zin dat deze een stabiele en niet voorlopige situatie op de arbeidsmarkt veronderstelt en sprake is van een niet omstreden verblijfsrecht.

Niet ter discussie staat dat appellant gedurende de periode april 2001 tot en met april 2002 met een jaarcontract en met een tewerkstellingsvergunning en met toestemming van het Ministerie van Verkeer en Waterstaat gewerkt heeft als internationaal chauffeur bij A.B.T.. Na dit eerste jaar is het contract met een jaar verlengd en wederom met een tewerkstellingsvergunning en wederom met toestemming van het Ministerie van Verkeer en Waterstaat. Met dit gegeven voldoet appellant aan de voorwaarden om in aanmerking te komen voor voortgezet verblijf op basis van Besluit 1/80. Hij heeft immers na een jaar legaal arbeid een arbeidsovereenkomst overleg, waarmee de werkgever te kennen geeft voor tenminste nog een jaar werkgelegenheid te hebben voor appellant. Appellant ontleent daarom zijn rechten dan ook rechtstreeks aan Besluit 1/80 (zie hierover tevens Rechtbank 's-Gravenhage, zittingsplaats Breda d.d. 1 mei 2006, AWB 06 / 9030. Het bezit van een verblijfsvergunning is immers slechts een bevestiging van rechts door besluit nummer 1/80 toegekende recht en is derhalve geen voorwaarde voor ‘legale arbeid’ (Stc. 31 augustus 2005, nr. 168 / pagina 11). Appellant heeft zijn werkzaamheden als internationale chauffeur tot op heden voortgezet, waardoor hij inmiddels zelfs is vrijgesteld op de arbeidsmarkt.

Grief II

Ten onrechte heeft de Rechtbank overwogen:

“Vervolgens overweegt de rechtbank als volgt. Ingevolge artikel 3.31 van het Vreemdelingenbesluit 2000 (hierna: Vb 2000) kan een verblijfsvergunning onder de beperking ‘arbeid in loondienst’ worden verleend aan de vreemdeling die in Nederland arbeid in loondienst verricht of gaat verrichten en waarvoor na toetsing aan prioriteitssenietend aanbod op de Nederlandse arbeidsmarkt een tewerkstellingsvergunning als bedoeld in artikel 1, onder e, van de Wet arbeid vreemdelingen is afgegeven. Niet in geschil is dat er voor eiser wel een tewerkstellingsvergunning is aangevraagd, maar deze is niet afgegeven. Reeds gelet hierop voldoen eiser niet aan de gestelde voorwaarden en heeft verweerder, naar het oordeel van de rechtbank, terecht de gevraagde verblijfsvergunning geweigerd.” (r.o. 8).

Uit de uitleg die het Hof van Justitie EG geeft aan artikel 6 van het Besluit 1/80, dient de conclusie te worden getrokken dat de tewerkstellingsvergunning het onvoorwaardelijk recht op voortgezet verblijf de grond van het verblijf niet kan frustreren. Met andere woorden, het rechtstreeks werkende recht op voortgezet verblijf op basis van Besluit 1/80 kan niet worden onthouden, indien de tewerkstellingsvergunning ontbreekt (HvJEG, 20 september 1990, C-192 / 89, zie ook Rechtbank Amsterdam, 23 februari 2006, AWB 05 / 8990).

Ten onrechte heeft de rechtbank geen rekening gehouden met het feit dat appellant reeds sinds april 2001 rechtmatig hier te lande zijn werkzaamheden als internationaal chauffeur heeft voortgezet en zijn recht rechtstreeks ontleent aan Besluit 1/80. Het hebben van een tewerkstellingsvergunning is irrelevant in deze. Verwezen wordt naar grief I.

Grief III

Ten onrechte heeft de Rechtbank overwogen:

“Naar aanleiding van het beroep op het Europees Vestigingsverdrag overweegt de rechtbank als volgt. Gezien de gronden van beroep doet eiser kennelijk een beroep op het bepaalde in artikel 3, tweede lid, van dat Vestigingsverdrag. Een van de voorwaarden gesteld in dat artikel is dat de vreemdeling twee jaar rechtmatig verblijf moet hebben gehad. Reeds gelet hierop kan het beroep van eiser op dat

artikel niet tot het gewenste resultaat leiden. Vaststaat immers dat eiser slechts van 6 maart 2002 tot 4 juni 2003 rechtmatig verblijf heeft gehad.” (r.o. 5).

“Tot slot overweegt de rechtbank omtrent de stelling dat verweerder ten onrechte eiser niet heeft gehoord als volgt. Volgens vast jurisprudentie van de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State (zie bijvoorbeeld de uitspraak van 12 juli 2006, LJN-nummer AY 4782), vormt het horen van de bezwaarde een essentieel onderdeel van de bezwaarschriftenprocedure en mag daarvan slechts worden afgezien, indien er, naar objectieve maatstaven bezien, op voorhand redelijkerwijs geen twijfel over mogelijk is dat de bezwaren niet tot een anders luidend besluit kunnen leiden. De rechtbank is van oordeel dat mede gezien hetgeen hiervoor is overwogen verweerder heeft kunnen afzien van het horen van eiser. In de gronden van bezwaar heeft verweerder onvoldoende aanleiding hoeven zien om tot een ander oordeel te komen.”(r.o. 9).

De rechtbank had op basis van alle ingebracht informatie, de complexheid van de materie en de onzorgvuldigheid waarmee de Minister in deze te werk is gegaan, niet kunnen oordelen dat er sprake is van een kennelijk ongegrond bezwaar op basis waarvan de Minister van het horen had kunnen afzien. Er is geenszins sprake geweest van een bezwaar waarvan op voorhand redelijkerwijs geen twijfel over mogelijk was dat deze bezwaren niet tot een anders luidend besluit zouden kunnen leiden. Het tegendeel is waar. Vooral wanneer appellant als Turks onderdaan tevens de procedurele waarborgen van het Europees Vestigingsverdrag inroept, had de rechtbank niet kunnen oordelen als voornoemd. Appellant ontleent immers zijn rechten op voortgezet verblijf rechtstreeks aan Besluit 1/80 en hiervan uitgaande is het niet hebben van een verblijfsdocument gedurende deze periode van ondergeschikt belang. Immers, het hebben van een verblijfsdocument is slechts een bevestiging van een rechtstreeks door het Besluit 1/80 toegekend recht en is geen voorwaarde hiertoe. Derhalve zijn de waarborgen zoals bepaald in het Vestigingsverdrag van toepassing op appellant en dient te worden geconcludeerd dat de hoorplicht ook op basis hiervan is geschonden.

REDENEN WAAROM:

appellant zich wendt tot de afdeling Bestuursrechtspraak van de Raad van State met het eerbiedig verzoek tot:

- I. Gegrond verklaring van het namens appellant ingestelde hogere beroepschrift;
- II. Vernietiging van de uitspraak van de Rechtbank Arnhem d.d. 8 februari 2007, met registratienummer AWB 06 /6601;
- III. Terugverwijzing naar de Rechtbank;
- IV. Veroordeling van de Staat in de kosten van deze procedure, daarbij inbegrepen de kosten voor rechtsbijstand, alsmede in de kosten van de rechtbankprocedures.

Hoogachtend,

mr. F. Kiliç
bepaaldelijk gevolmachtigde

bijlagen:

- uitspraak van Rechtbank 's-Gravenhage d.d. 16-02-2007
- brief van IND d.d. 27-09-2006
- proces verbaal met pleitnota d.d. 12-09-2006
- brief aan de Rechtbank d.d. 11-10-2006
- nadere gronden d.d. 09-05-2006 en 07-03-2006
- beschikking op bezwaar d.d. 09-01-2006